

med Udstikningen til Ombygningen af Vejle—Give-Banen. Jeg tror, den er begyndt for 2—3 Aar siden, og Gud ved, hvor længe de har stukket den Bane ud. I al den Tid er der ikke sket andet end, at alle de Pæle, man har brugt, i Løbet af et halvt eller et helt Aar, er væltet om, og saa er der kommet en Ingeniør og har sat dem op igen, og saa er det Aars Arbejde færdigt, saa vidt man da kan se. Men naar en Bevilling er givet af Rigsdagen, tror Folk, at nu føres Sagen ud i Livet, og saa kan vi her i Rigsdagen i det lange Løb ikke være tjent med, at Administrationen lader haant om den. Jeg vil derfor ligesom den foregaaende Taler saa stærkt som muligt henstille til den højtærede Trafikminister, at vi virkelig en Gang kommer bort fra dette, at Administrationen i saa Henseende kan sidde Lovgivningsmagten overhørig. Naar der gives en Bevilling for et Finansaar, er det sikkert Lovgivningsmagtens Mening, at den skal bruges. Samtidig med at jeg glæder mig over, at Finansudvalgets Flertal har foreslaaet de omtalte 700,000 Kr. forhøjet til 1 Million, vil jeg henstille til Finansudvalget, at det saa energisk som muligt fastholder, at naar vi giver en Bevilling til en Minister, skal den føres ud i Livet, den skal ikke være en Skueret for Befolkningen i de paagældende Egne. Det er ikke alene Befolkningen i disse Egne, der er interesseret i den, nej, det er Folk rundt omkring i Landet. Thi før man bliver færdig det ene Sted, kan man ikke med Kraft tage fat det andet Sted. Saaledes som Loven af 1908 er ført ud i Livet, staar den endog i ren og skær Kontrast til, hvad Tanken var, da den blev givet. Jeg vil da bede saavel Trafikministeren som Finansudvalget at tage alt muligt Hensyn til de Bemærkninger, jeg her har gjort.

Jeg ved, at adskillige af Finansudvalgets Medlemmer og sikkert ogsaa den højtærede Trafikminister har været i Give og set paa Forholdene. Jeg ved, at Finansudvalgets ærede Formand har været der adskillige Gange, og han ved sikkert, hvor primitive Forholdene har været, men han saavel som enhver, der saa dem i dette Øjeblik, maatte sige: Dette gaar ikke an. Jeg ved, at det har været under Overvejelse i Administrationen at forlænge den nuværende Stationsbygning med 5 Meter. Naturligvis vil det hjælpe. Det vil hjælpe saa meget, at den lille Ventesal, som er der nu, kan blive en Smule større. Naar man her staar ved et Knudepunkt

som Give — naturligvis ikke noget stort Knudepunkt i Forhold til Storbyerne, men i Forhold til Landet —, maa man tage noget Hensyn dertil. Ellers kommer en Dag det Tidspunkt, hvor Kravene møder en paa en saadan Maade, at man maa tage Forholdsregler, som er langt dyrere end dem, hvormed man nu kunde hjælpe sig. Endvidere vil jeg sige, at Administrationen er ved at begaa et Fejlgreb ved om et Par store Knudepunkter paa Vejle—Give-Banen at sige, at de ikke kan blive Stationer. Hvis ikke Krydsningsstationen var blevet vedtaget ved Brande, vilde der mellem Herning og Vejle ikke være blevet en eneste Station. Man har nægtet baade Jellinge og Give at blive Stationer, men det er noget, man kun i dette Øjeblik kan skyde ud. Give By har 30 Købmænd og Haandværkere, denne Landsby har nu 1,200 Indbyggere, og Sognet vokser stadig i Folketal, fordi det har naturligt Anlæg dertil. Herregud, hvorfor vil man ikke se en Smule ud i Fremtiden og sige: Der kommer en Dag, hvor man ikke længere kan spare de Par Hundrede Kroner, som der nu er Tale om, og den Dag er ikke langt borte. Derfor er det ikke klog Økonomi, her føres. Naturligvis, Magthaverne er i Øjeblikket de stærke, men den Dag, da Kravene møder dem paa en anden Maade end nu, er de ikke stærke. Jeg henstiller altsaa til Finansudvalget ogsaa at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Det er en given Sag, at Administrationen her handler fuldkommen vilkaarligt, og hvis Finansudvalget vil gøre sig den Ulejlighed og løbe den Risiko at tage derop, vil det se, at hvad jeg her har sagt, er ikke en Smule overdrevet. Tværtimod, det er sagt i al Beskedenhed, men jeg fremstiller Forholdene, som de er. De er umulige og maa afhjælpes snarest muligt.

Hermed skal jeg anbefale Forslaget paa det bedste til Finansudvalget og til Trafikministeriets venlige Behandling. Jeg er naturligvis klar over, at dette Forslag skal tages tilbage, og det agter jeg ogsaa at gøre, inden Forhandlingen om dette Afsnit udløber, men jeg vilde sætte Pris paa at høre saavel den højtærede Trafikministers som den meget ærede Ordførers Udtalelser i saa Henseende.

P. Th. Nielsen: Jeg vil med et Par Ord anbefale det Forslag, der af et Flertal er stillet under Nr. 14 paa Ændringsforslagslisten. Det gaar ud paa at forhøje Bevillingen til Bramminge-Banens Anlæg